

**Den Sørgelige Vise
Om Dampskibene
”Geiser” og ”Thingvallas”
Sammenstød i Atlanterhavet, hvorved
150 Personer, fordøtmeste Skandinaver, druknede.
Samt
Min Kjærestes Død ombord
i ”Geiser”.**

**1. ”Geiser” og ”Thingvallas”
Sammenstød.**

Mel.: Hjalmar og Hulda.

Der gaar gennem Verden en Klage saa stor
Blandt Slægtninge fjernt og nær,
Fra Far og fra Mor, ja fra Søster og Bror,
Som mistet en, som dem har kjær,
Hvo kan vel beskrive den Jammer og Smerte?
Hvo kan vel husvale det blødende Hjerte?
Hvo kan vel erstatte de Kjære for dem,
Som nu med stor Længsel var ventende hjem.

Med Dampskibet ”Geiser” de seilede hjem
Fra Vesten, det mægtige Land,
Med Længsel i Hjertet de skuede frem
Mod Hjemmets den elskede Strand.
Saa frydfuld de tænkte paa Gjensynets Glæder,
Da maned’ frem for sig de hjemlige Steder;

Nu snart skal de mødes med Kjære fra før,
De vil gjerne sees, forinden de dør.

De seiled i Dage, de seiled i tre,
Henover den vildsomme Ørk,
Af Baaer og Skjær var der intet at se;
men Himlen var skyfuld og mørk.
Saa gik de til hvile om Aftenen silde
Og tænkte slet ikke paa noget saa ilde,
At Skræk skal dem jage af Køierne brat,
O, grufulde Skjæbne! o, skræk'lige Nat!

Paa Kommandobrettet har Styrmanden Vagt
Om Natten, da Klokken var tre,
Kapteinen ham varsled': Du gir nøie Agt,
om du nogen Seiler faar se;
Raketter og Piben du ikke maa spare,
Thi her er saa mørkt, her kan let være Fare.
Men "Geiser", som stolt over Bølgerne gik,
Et Grundstød i Siden af "Thingvalla" fik.

Nu blev der stor Skræk og Forvirring ombord
Hist ud paa det vildsomme Hav,
Der var ei en Plet af den frelsende Jord,
Kun Søen den grufulde Grav.
Vel hundrede Mand sank i Søen den vaade,
kun faa blev der reddet af "Thingvalla's" Baade.
Men alt, hvad de tiente i fremmede Land,
Det sank ned i Dypet, just som det var Sand.

To Søstre fra Norge, var ogsaa blandt dem,
Som døde hin skræk'lige Nat,
Til døende Moder de hastede hjem,
Da der de blev standset saa brat.
Og kjærester, Mænd skulde Hjem for at hente
Sin Ven og sin Viv, som saa længeselfuldt vente;
Men aldrig, ak aldrig de mødes dog mer
Med dem, som de havde saa inderlig kjær.

O, naadige Fader, som har alle kjær,
bevar os fra saadan en Død!
Følg os og skjærm os, hvor vi saa end er,
Hjælp os, naar vi stedes i Nød.
Trøst du nu den Fader og Moder, som sørge,
Og Kvinder og Børn vil du kjærlig forsørge,
Og Pigen, som misted sin kjæreste Ven,
Du trøste, at engang de sees igjen.

2. Min Kjærestes Død ombord i "Geiser"

Mel.: Der er saa stille i vor Gaard.

Til Norge tryg han bød Farvel
Og sagde: "Dersom jeg faar Held,
Da vender jeg tilbage her
Og gifter dig, min Hjertenskjær"

Fem Somre er det siden da,
Jeg sukked: Drag ei bort herfra!
Min Sorg var stor, min Taare randt,

Da Skibet for mit Blik forsvandt.

Han var mig tro, han kjæmped haardt,
Og sagde: ”Snart til Hjemmet bort
Jeg maa begive mig igien,
Jeg ventes af min kjære Ven.

Forladt hun staar i Norges Lund
Og længes efter Gjensyns Stund,
Hun har slet ingen uden mig,
Kun hende, hende elsker jeg”.

Saa virked han med Mod i Bryst,
Var strævsom, sparede med Lyst,
Og skrev i ott’ og firs til mig:
”Sidst i August er jeg hos dig.

Og trænge skal vi ikke mer’,
Jeg Penge har og tjener fler,
Og nær ved Skovens milde Sus,
Der bygger vi et lidet Hus.

Der skal vi hjælpes flittig ad,
Og hvile os ved Aften glad,
Og gaa i Norges Birkelund:
Med Længsel venter jeg den Stund.”

Jeg blev saa lykkelig i Sind,
Og Glædestaaren randt paa Kind.
Jeg elsked ham saa inderlig,
Nu var jeg for al Kummer fri.

Saa kom en Dag igien et Brev,
Hvori min Kjærest' til mig skrev:
"Ser du, jeg er en Mand af Ord,
Paa "Geiser" skal jeg nu ombord.

Jeg skue skal mit Fædreland,
Du venter mig ved Norges Strand;
O Lykke naar jeg atter ser
Min Ven for ei at skilles mer."

Den syttende August da lød
Der Rygter om et Sammenstød
Af "Geiser" og "Thingvalla," men
Jeg slog saa let det Rygte hen.

Dog Sorgen kom som sorten Sky,
Og spredtes over Land og By-
Der gik fem tunge Dage hen,
Jeg hørte intet om min Ven.

Det sjette Dag fik jeg Besked:
Han sank i mørke Bølge ned,
Hans Gods, hans Penge var fulgt med;
Farvel min Ven, min Kjærlighed.

Ak, graadigt er det vilde Hav,
Nu har jeg ei engang hans Grav,
Kan ei vemodig plante der
En Blomst for ham, min hjertenskjær.

Nu gaar jeg her saa stille om,
Jeg tænker: Mon han dog omkom?
Mon ei en Dag han træder ind
Ad Døren med et Smil paa Kind?

Ak nei, jeg ved jo altfor vist,
Jeg ensom staar, han landed hist,
Hvor engang vi hinanden ser,
Og aldrig, aldrig skilles mer.

Pris 10 Øre.

Tilkjøbs i Pilestræde No. 7, 2den Etage, Kristiania. Walle* & Cos Bogtrykkeri